

Hur gick det med karriären?

Det är i mitt tycke ingen tvekan om än det på många sätt är en ynnest att få ha arbetat i kanslihuset. Det måste finnas få jobb för en ung välutbildad människa (de flesta i departementen är unga personer, och stannar bara några få år) som är mera utvecklande. Man blir effektiv, man vänjer sig vid projektarbete, man lär sig skriva, man får ett oöverträffat nätverk etc. Det är inte så konstigt att många senare gör karriär, en del också utanför den statliga sfären. Jag skriver om det här i boken (sid 172-174).

”Tänkte vi som arbetade i departementet på karriären? Eller mera respektlöst uttryckt, såg vi på jobbet i kanslihuset som en katapult till de fina jobben? Jag skulle svara nej på den frågan. Vad människor tänker innerst inne, och än mera vad som döljs i det undermedvetna, kan naturligtvis ingen utomstående veta något om. Men en sak är klar, jag hörde aldrig någon av mina kollegor på enheten, eller för den delen på andra håll i departementet, prata om tiden efter kanslihuset. Så gott som alla hade bara varit anställda några få år, då tänker man inte så mycket på nästa kapitel i karriären. Och departementsjobbet åt bokstavligen upp ens uppmärksamhet. Man var helt enkelt allt för mycket engagerad i nuet för att vara intresserad av vad som skulle komma sedan. Vi visste naturligtvis att ett bra utfört arbete i ett departement kunde leda vidare till ett jobb i någon myndighet. Det var den typiska karriärvägen för departementstjänstemän. Däremot var det ingen av oss, det är jag säker på, som trodde att några år i kanslihuset skulle kunna ha något värde för den som ville till näringslivet. Att någon gått direkt från ett chefsjobb i kanslihuset till ett chefsjobb i något privat företag hade väl aldrig förekommit. Karriärfrågan var, kort sagt, inte närvarande i kafferummen på departementet, eller ens på tu man hand. Jag kan bara påminna mig en gång då jag pratade med en arbetskamrat om min framtid efter kanslihuset. Någon av dagarna efter valet 1976 åt jag middag på Cattelin med Nore Sundberg, chefen för enhet 5 och den bland kollegorna som jag kände mest frändskap med, och vi filosoferade om vad valförlusten för socialdemokraterna skulle betyda för oss.

Vad blev då det faktiska utfallet karriärmässigt för de som var chefer i industridepartementet under de år jag arbetade där, det kan man ju idag snart 45 år senare bedöma? Många gjorde strålande karriärer i staten. Hans Lundström, statssekreterare när jag började i departementet, blev vice riksbankschef, senare hög chef i Världsbanken och IMF, och hans efterträdare, Tony Hagström, blev generaldirektör och chef för Televerket, numera Telia-Sonera. Axel Wallén, expeditionschefen i departementet, blev VD för Exportkreditnämnden, och Eric Pettersson, min företrädare som planeringschef, blev generaldirektör och chef för Statens Industriverk. Samma jobb fick senare, 1985, Nore Sundberg. Andra bland enhetschefskollegorna som gjort karriär i staten är Lennart Lübeck, han blev statssekreterare i en borgerlig regering i kommunikationsdepartementet, senare VD för Industrifonden, efter det VD för Rymdbolaget, båda statliga bolag. En annan som blev generaldirektör och myndighetschef var Sten Niklasson, på Patentverket. Den ende som bröt mönstret med en

statlig karriär – men inte längre än till en intresseorganisation – var Sven Swarting. Han blev VD för Stockholms Handelskammare.

Att det bland medarbetarna på industridepartementet under de här åren också fanns några icke-chefer som framöver kom att göra lysande karriärer i staten är självklart. En av mina medarbetare på enhet 4 gjorde det. Olof Rydh blev socialdemokratisk statssekreterare, och längre fram generaldirektör för Sveriges Geologiska Undersökning, SGU, senare också chef för Exportkreditnämnden. En annan var Bo Söderberg, då departementssekreterare på enhet 1, med tiden VD för Utvecklingsfonden i Stockholm, senare bankman och VD på Föreningsbanken. En tredje var Michael Sohlman, också han departementssekreterare på enhet 1 vid den här tiden, så småningom statssekreterare, senare bland allmänheten mest känd som Nobelstiftelsens VD.

På ett sätt skulle jag komma att bli unik. Jag hittar ingen bland mina kollegor på departementet under de här åren som gjorde som jag, gick direkt från departementsjobbet och blev VD för ett privat företag. Det ska jag återkomma till.”